

ἀναπαίρων 3, συνεφέρνω. 5) Ἐγείρομαι ἀπὸ τὸν ὕπνον, ἐξυπνῶ Παξ. Πελοπν. (Λακων. Μάν. Τριφυλ.): Σήμερα ἀνανοήθηκα πολὺ νύχτα Λακων. Τῇ νύχτα τὰ μεσάνυχτα ποῦ ἀνανοήθηκα Χάρον τρομάρα μ' ἐπιάσε αὐτόθι. Ἀνανοήθηκα κάμμιὰ φορὰ καὶ τί νὰ δῶ βροστά μου! Μάν. Θά' ρθῶ αὐριο πολὺ προί, ἂν ἀνανοηθῶ Τριφυλ. Κοιμᾶται καὶ δὲν ἀναηρόνεται Παξ. Ἐπεσα 'ς τὸν ὕπνο καὶ δὲν ἀνανοήθηκα ἴσαμε τὸ βράδυ αὐτόθι. Συνών. ξυπνῶ. 6) Ἐνθυμοῦμαι Λεξ. Δημητρ.: Ἐξαφνα ἀνανοήθηκα τί ἔγινε. Συνών. ἀναγορεύω 1 β, ἀναθιβάλλω Β 2, ἀναθυμίζω, ἀνιστορῶ, θυμᾶμαι. 7) Ἐνεργ. ἐφιστῶ τὴν προσοχὴν τινὸς εἰς τι Κεφαλλ.: Τὸν ἀνανόησα καὶ δὲν ἐπλήρωσε δυὸ φορές. β) Εἰδοποιῶ Κεφαλλ. — Λεξ. Μπριγκ.: Δὲ βρέθηκε κάνας νὰ μ' ἀνανόησῃ καὶ τὴν ἔπαθα Κεφαλλ.

Μετοχ. 1) Ὁ συναισθανόμενος, ὁ ἐννοῶν τὰ περὶ ἑαυτὸν συμβαίνοντα ΑΛασκαρ. Ἡθῆ 84: Εἶδαν τὴν ἀδελφὴν τοὺς ἀνανοημένῃ καὶ πρόθυμῃ νὰ τοὺς παραδώσῃ τὸν ἀρχιδάκω. 2) Ὁ φθάσας εἰς ἡλικίαν, ὥστε νὰ ἀρχίζῃ νὰ ἐννοῇ τὰ περὶ ἑαυτὸν Ζάκ.: Ἀνανογούμενο παιδί.

ἀνανταριάζω ΣΝικοκάβ. ἐν Ἀνθολ. Η' Αποστολίδ. 272 Μέσ. ἀνανταριάζομαι ΧΧρηστοβασ. Διηγ. 72

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. ἀνταριάζω.

Ταράττω ΣΝικοκάβ. ἐνθ' ἀν.: Ποίημ.

Ἀναπειέεται ὁλόρθο, τὴν πεδιάδα

ἀνανταριάζει μὲ φωνὴ ποῦ σκιάζει.

Μέσ. ταράσσομαι, θορυβοῦμαι ΧΧρηστοβασ. ἐνθ' ἀν.: Ἀρχισε νὰ χτυπάῃ ἡ καμπάνα τῆς ἐκκλησιᾶς βαρὲς βαρὲς καὶ δυνατὰ δυνατὰ 'ς τὸν ἥχο τῆς καμπάνας ἀνανταριάζστηκαν τὰ σκυλλὰ καὶ ὁ πιστικὸς τοῦ κοπαδιοῦ ποῦ κοιμώτανε βαρὲς.

ἀνάντι τό, Χίος

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἄνω καὶ τοῦ οὐσ. ἀντί.

Τὸ ἄνω ἀντίον τοῦ ὀρθίου ὑφαντικοῦ ἱστοῦ, διὰ τοῦ ὁποίου ὑφαίνονται χονδρὰ τρίχινα ὑφάσματα. Συνών. ἀπανάντι, ἀντίθ. κατάντι.

ἀναντρειώνω Κάρπ. ἀνεντρειώνω Κάρπ. Μέσ. ἑνεντρειώνομαι Κῶς

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. ἀντρειώνω.

1) Ἐνεργ. προκαλῶ τινὰ (οἶονεὶ ἐξεγείρω τὴν ἀνδρείαν τινὸς διὰ τῆς προκλήσεως) Κάρπ.: Ἀσμ.

Κ' ἡ ἀοιὴ τῆς λυερῆς τὸν ἥλιον ἀνεντρειώνει, ἦλξε, ἂν εἶσαι ὥσάν κ' ἐμὲ γῆ κάλλιος 'πὺν τὰ μένα, προύαλε 'ς τὰ περάματα νὰ φέξῃς καὶ νὰ φέξω

(ἀοιή = φωνή, γῆ = ἦ). 2) Μέσ. κάμνω τὸν ἀνδρεῖον, κομπάζω Κῶς. Μετοχ. ἑνεντρειωμένος = κομπαστικὸς Κῶς: Μοῦ δηγεῖσαι λόγια ἑνεντρειωμένα. Συνών. ἀνακαρῶνω (I) 1 β, ἀνακοκορεύομαι, ἀνακοκορώνομαι, κοκορεύομαι.

ἀναντρη ἐπίθ. θηλ. κοιν. ἄναδρη πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ἄνανδρος.

1) Ἡ στερουμένη ἀνδρός, ἄγαμος κοιν.: Γυναῖκα ἀναντρη κοιν. Εἴμαστε ἄναδρες καὶ ὄρφανες Θήρ. Συνών. ἀνάντριστος, ἀνύπαντρη (ἰδ. ἀνύπαντρός). 2) Ἡ στερουμένη συζυγικῆς προστασίας ἡ χήρα κοιν.: Ἐμεινα ἀναντρη καὶ βασανίστηκα πολὺ. Ὁ ἄντρας μου λείπει κ' ἔμεινα ἀναντρη μὲ τέσσερα παιδιά. Τόσα χρόνια ποῦ εἶμαι ἀναντρη ἐργάζομαι.

ἀνάντριστος ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ στερεθ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ἀντριστός < ἀν-τρίζω.

Ἄγαμος, μόνον ἐπὶ γυναικὸς ἐνθ' ἀν.: Τὸ κορίτσι μ' ἀνάντριστον ἐπέμ' νεν (ἔμεινεν) Τραπ. Χαλδ. Ἡ θεγατέρα 'τ' ἀνάντριστος ἐν' Τραπ. Χαλδ. Συνών. ἀναντρη 1. Πβ. ἀγυναίκιστος.

***ἀναντροπιάζω**, μέσ. ἀνεντροπιάζομαι Νάξ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. ντροπιάζω.

Μέσ. αἰσθάνομαι ἐντροπὴν: Ἐδιάρμιζεν μοναχὴ τση [ἡ κοπελλοῦδα] κάθε πωρὸ ὅλο τὸ σπῖτι σὰν καλὴ νοικοκυμουρά, γιατί πολὺ ἀνεντροπιάζουντανε μὲ τὴ βρομωσύνη καὶ τὴν ἀνεκατωσοῦρα (ἐκ παραδ. ἐδιάρμιζεν = ἐτακτοποιεῖ, διηυθέτει). Συνών. ντρεπόμαι.

ἀναντρος ἐπίθ. λόγ. σύνηθ. ἄναδρος Μέγαρ. κ. ἀ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ἄνανδρος.

1) Δειλὸς λόγ. σύνηθ.: Ἡθελε κί αὐτὸς ὁ ἀναντρος νὰ κάμῃ τὸν παλληκαρᾶ! Συνών. ἄκαρδος 1, ἀψυχάρης, ἄψυχος, γυναικοκάρδης, δειλιάρης, δειλόκαρδος, λαγόκαρδος, λαγόψυχος, λιγόκαρδος, λιγόψυχος, σκιαζάρης, σκιαζούρης, φοβιτσιάρης.

2) Ὁ σωματικῶς ἀδύνατος Μέγαρ.: Μὴ δὲνε πάρετε μαζί σας, τοῦνος εἶναι ἄναδρος τὸ εἶναι ἀλλάργον, θ' ἀποστάση.

ἀναξαίνω Λεξ. Αἰν. ἀναξαίνου Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Τὸ μεταγν. ἀναξαίνω.

1) Ξαίνω τὴν ἐπιφάνειαν μαλλίνου ὑφάσματος διὰ νὰ ἀποκτήσῃ χνοῦν Λεξ. Αἰν. 2) Ξαίνω τὴν μέταξαν εἰς τὸ λανάρι καὶ σχηματίζω τολύπας Στερελλ. (Αἰτωλ.)

***ἀναξαλείφω**, μέσ. ἀναξηλείφομαι Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. ξαλείφω παρὰ τὸ ἐξαλείφω. Τὸ ἀναξηλείφομαι μέσ. τοῦ μεσν. ἀναξηλείφω.

Μέσ. καταστρέφομαι, ἐξαλείφομαι: Τοῦτο τὸ χωρὸν οὐλον ἀναξηλείφτη.

ἀναξέρασμα τό, Μεγίστ. ἀναξέρασμα Πόντ. (Οἰν.) ἀναξέραγμα Πόντ. (Οἰν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναξερνώ.

1) Τὸ νὰ ξεράσῃ τις, ἐμετὸς ἐνθ' ἀν. 2) Τὸ προῖον τοῦ ἐμετοῦ, ἐμεσμα Μεγίστ.: Φρ. Κάττας ἀναξέρασματα (ἐπὶ φαγητῶν καὶ λόγων ἀηδῶν). Συνών. ἀναξερατό, ξέρασμα, ξερατό.

ἀναξερατικὸν τό, Μεγίστ. ἀναξερατικὸν Λυκ. (Λιβύσσ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀναξερατικός.

Φάρμακον ἐμετικόν.

ἀναξερατό τό, ἀμάρτ. ἀναξερατὸν Λυκ. (Λιβύσσ.) ἑνεξερατὸ Καππ. (Σινασσ.) ἀναξερατὸς ὁ, Μεγίστ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναξερνώ.

Ἀναξέρασμα 1 καὶ 2, ὁ ἰδ.

ἀναξερνώ, ἀνεξερῶ Πόντ. (Οἰν.) ἀναξερῶ Μεγίστ. Πόντ. (Ἀμισ. Οἰν.) ἀναξερῶ Ἀθῆν. Κρήτ. Κύπρ. Σῦρ. κ. ἀ. ἀνεξερῶ Ἀνδρ. Α. Κρήτ. κ. ἀ. ἀνιξερῶ Ἰμβρ. ἀναξερῶ Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀναξερῶ Σαμοθρ. ἑνεξερῶ Καππ. (Σινασσ.) ἑναξερῶ Σύμ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. ξερνώ.

1) Κάμνω ἐμετόν, ἐμῶ Ἀθῆν. Ἀνδρ. Καππ. (Σινασσ.) Κρήτ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Μεγίστ. Πόντ. (Ἀμισ. Οἰν.): Τὸ κοπέλλι ὅλο ἀναξερῶ Κρήτ. Φρ. || Νὰ σὲ ἀναξερῶ ἐφτὰ φορές ἢ γῆς! (νὰ μὴ διαλυθῇς ἐν τῷ τάφῳ, ἀλλὰ νὰ βρικολα-

